

PETRKLÍČ

Milí farníci,

už zanedlouho budeme svědky výjimečné události v dějinách katolické církve v České republice i naší brněnské diecézi. Letos v půlce října (15.-17. 9. 2015) bude v Brně Národní eucharistický kongres. Motto tohoto kongresu zní: Eucharistie – Smlouva nová a věčná. Je předstupněm slavení 51. Mezinárodního eucharistického kongresu, který se uskuteční v lednu 2016 v Cebu na Filipínách.

Naše farnost má také svůj podíl na duchovní přípravě Národního eucharistického kongresu. Od ledna probíhají jednou měsíčně večerní adorace, ve středu před prvním pátkem. Chystá ji a vede společenství mužů. Tato adorace bohužel nemá mnoho zájemců. A přece každá adorace je osobním setkáním s živým Ježíšem, který obohacuje a posiluje naši víru. Pamatujme, že úcta k eucharistii je projevem naší víry a opravdového vztahu k Bohu. Nemůžeme zapomenout, že eucharistie je jádrem života Církve a pramenem naší svatosti a jednoty. Bez eucharistie se Církev stává pouze lidskou organizací, společenstvím, které se odřízlo od svého zakladatele. Katolík, který podceňuje eucharistii, nechodí z lenosti na nedělní mše sv., není učedníkem Ježíše Krista.

Letošní eucharistický kongres nás všechny vyzývá k prohloubení nauky o Eucharistii a k oživení a posílení osobního vztahu k Ježíši Kristu, který se za nás obětuje během každé mše sv. (Eucharistie). Ať naše účast na nedělních a svátečních bohoslužbách, eucharistických průvodech, adoracích se zlepší a jejich prožití se prohloubí. Je to jediná cesta k správnému prožívání pravé víry v Ježíše Krista, Ježíše, který je s námi ve svátosti Eucharistie.

Otec Adam

Úcta k eucharistii

Ohlédnutí do historie u příležitosti Eucharistického kongresu.

Zveřejnění buly papeže Urbana IV. s názvem *Transiturus* v roce 1264 lze považovat za okamžik položení „základního kamene“ na cestě k důstojnosti eucharistie v církvi. Urban IV. ustanovil touto bulou pro celou katolickou církev slavení svátku Božího Těla – Nejsvětějšího Těla a Krve Páně. K tomuto svátečnímu dni dokonce nesestavil liturgické texty nikdo menší než sv. Tomáš Akvinský, který je zároveň autorem eucharistického hymnu *Pange Lingua Gloriosi*. I když úcta k Eucharistii dosahovala svého vrcholu zejména ve středověku a následně v období baroka a související rekatolizace, skutečný nárůst zájmu o eucharistickou teologii ze strany papežů nastává ve 20. století a na počátku 21. století.

Encyklika *Mirae Caritatis* Lva XIII., vydaná 28. května 1902, pojednává o Nejsvětější Svátosti jako o pramenu života, tajemství víry a pouti lásky. Zároveň připomíná, že to, co Kristus zamýšlel, když ustavil tuto svátost probuzením lásky k Bohu, bylo napomáhat vzájemné lásce mezi lidmi.

Tématu eucharistické úcty se dále věnoval Pius XII. ve své encyklice *Mediator Dei* z roku 1947, která je primárně zaměřena na posvátnou liturgii. V ní její autor krom jiného zdůrazňuje, že společně se svou církví je její božský Zakladatel přítomen „ve vznešené oběti oltáře jak v osobě svého služebníka, tak především pod eucharistickými způsoby. Zpřítomnění oběti Vykupitele v Eucharistii má „vždy a všude charakter veřejného a sociálního aktu“.

Už jen díky účasti na této oběti věřící „můžou získat hojné a blahodárné plody“. Věřící se však mají mše nejenom účastnit, ale i přistupovat ke sv. přijímání, protože skrze něj „se stávají účastní samotné božské oběti.“ Po skončení mše,

jak nezapomíná Pius XII. dodat, je přijímající povinován setrvat „v intimním spojení s božským Mistrem, milovat ho a plodně s ním komunikovat“, což je praxe, kterou vzorně dodržoval například sv. páter Pio.

Podobně jako Lev XIII., i Pavel VI. a sv. Jan Pavel II. věnovali samostatné encykliky tematické Nejsvětější svátosti oltářní. V případě Pavla VI. se jedná o encykliku *Mysterium fidei* (Tajemství víry).

V encyklice sv. Jana Pavla II. *Ecclesia de Eucharistia* (Církev z Eucharistie) chtěl tehdejší Svatý otec vyjádřit skutečnost, že katolická církev se zrodila a neustále se rodí právě z velikonočního tajemství. Protože Eucharistie, i když se slaví na malém oltáři vesnického kostela, se v jistém smyslu vždy slaví na oltáři světa. „Eucharistie spojuje nebe se zemí. Zahrnuje a proniká celé stvoření“. O tom, že tato problematika byla Janu Pavlu II. mimořádně blízká, svědčí i další dva dokumenty stejného zaměření: list biskupům *Dominicae cenae* o eucharistickém tajemství a kultu z roku 1980 a apoštolský list *Mane nobiscum Domine* z roku 2004, věnovaný Roku Eucharistie.

Benedikt XVI. zdůrazňoval, že kromě přijímání patří mezi priority křesťana – katolíka i adorace Nejsvětější svátosti. V souladu se svými předchůdci i on opětovně vyzdvihuje formy eucharistické zbožnosti, zejména adoraci, která prodlužuje a zintenzivňuje to, co se konalo v samotném liturgickém slavení“. Nakonec neponechává stranou ani sociální rozměr Eucharistie, protože každý, kdo má na ní účast, „musí usilovat o budování pokoje v našem světě“.

Čerpáno z: www.christnet.cz

Mirek

Eucharistie jako pramen společenství

Sv. Jan Pavel II. o eucharistii.

Úryvek z Mane Nobiscum Domine – Apoštolského listu sv. otce Jana Pavla II. k roku eucharistie.

Eucharistie – pramen a epifanie společenství

„Zůstaňte ve mně a já (zůstanu) ve vás.“ (Jan 15,4)

19. Na přání emauzských učedníků, aby Ježíš zůstal „s“ nimi, odpověděl mnohem větším darem: skrze svátost eucharistie našel způsob, jak zůstat „v“ nich. Přijmout eucharistii znamená vstoupit do hlubokého společenství s Ježíšem. „Zůstaňte ve mně a já (zůstanu) ve vás.“ (Jan 15,4) Tento vztah vnitřního a vzájemného „setrvání“ nám umožňuje určitým způsobem předjímat nebe na zemi. Není to snad největší touha člověka? Není to snad to, co si Bůh předsevzal, když v dějinách uskutečnil svůj plán spásy? Vložil do srdce člověka „hlad“ po svém Slově (srov. Am 8,11), hlad, který se uspokojí pouze v plné jednotě s Ním. Eucharistické přijímání je nám dáno, abychom se „sytili“ Bohem na této zemi v očekávání plného uspokojení v nebi.

Jeden chléb, jedno tělo

20. Ale tento zvláštní důvěrný vztah, který se uskutečňuje v eucharistickém „přijímání“, nemůže být patřičně pochopený ani plně žitý mimo církevní společenství. Několikrát jsem to zdůraznil v encyklice Ecclesia de Eucharistia. Církev je Kristovým tělem: člověk jde „s Kristem“ v míře, v níž je ve vztahu „s jeho tělem“. Tuto jednotu Kristus vytvořil a zvelebil vylitím Ducha Svatého. A On sám ji nepřestává podporovat skrze eucharistickou přítomnost. Vždyť je to právě samotný eucharistický chléb, který nás činí jedním

tělem. Potvrzuje to apoštol Pavel: „Protože je to jeden chléb, tvoříme jedno tělo, i když je nás mnoho, neboť všichni máme účast na jednom chlebě.“ (1 Kor 10,17) V eucharistickém tajemství Ježíš buduje církev jako společenství podle svrchovaného vzoru představeného ve velekněžské modlitbě: „Jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, tak i oni ať jsou v nás, aby svět uvěřil, že ty jsi mě poslal.“ (Jan 17,21)

„Jedno srdce a jedna duše.“ (Sk 4,32)

22. V každé mši svaté jsme voláni k tomu, abychom se porovnali s ideálním společenstvím, které ukazuje kniha Skutků apoštolských jako vzor pro církev všech dob. Církev shromážděná kolem apoštolů, svolaná Božím slovem, schopná sdílení, které nezahrnuje pouze duchovní dobra, ale také stejná dobra materiální (srov. Sk 2,42–47;4,32–35). V tomto Roce eucharistie nás Pán vybízí, abychom se co nejvíce přiblížili k tomuto ideálu. Kéž prožíváme se zvláštním úsilím okamžiky doporučené liturgií pro „stacionální mši“, kterou biskup slouží v katedrále se svými kněžími a jáhny a za účasti Božího lidu ve všech jeho složkách. To je hlavní „projev“ církve.¹ Ale bude chvályhodné stanovit další významné příležitosti, i na úrovni farností, aby smysl společenství rostl tím, že bude čerpat ze slavení eucharistie obnovenou horlivostí.

Zvláště si přeji, aby tento rok bylo vynaloženo zvláštní úsilí v znovu objevení a v plném prožívání neděle jako dne

Páně a dne církve. Byl bych šťastný, kdyby se znovu uvažovalo nad tím, co jsem napsal v apoštolském listě Dies Domini: „Vždyť při nedělní mši svaté křesťané zvláště silně znovu prožívají to, co zakusili apoštolové shromáždění v onen velikonoční večer, když se jim ukázal Zmrtvýchvstalý (srov. Jan 20,19). V malé skupince učedníků, na samém

počátku církve, byl určitým způsobem přítomen Boží lid všech dob.“ Kněží ve svém pastoračním úsilí ať položí v tomto roce milosti ještě větší důraz na nedělní mši svatou jako na slavení, v němž se schází farní společenství, a ať v něm jsou řádně účastné také různé skupiny, hnutí a asociace.

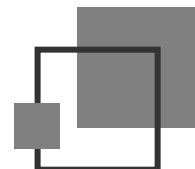
Otec Adam

Národní eucharistický kongres

Pokud jste se již rozhodli zúčastnit se aktivně a přímo na místě Národního eucharistického kongresu, máte možnost objednat a rezervovat si vstupenky na hlavní den, tedy sobotu 17. října 2015, jehož program začne v 10.30 hodin na náměstí Svobody v Brně. Vstupenky si můžete objednat prostřednictvím formuláře na webových stránkách www.nek2015.cz/rezervace, kde jsou také rozlišeny skupiny účastníků (např. kněží, řeholníci, ministranti, krojované skupiny, handicapovaní apod.)

Mirek

První přijímání

Neděle 31. 5. 2015 byla velkým dnem pro 11 dětí z naší farnosti. Poprvé přistoupily k prvnímu svatému přijímání 4 děti z Moravských Knínic a 7 dětí z Kuřimi. Velký den jsme prožili také my, jejich rodiče. Celou svou bytostí jsme si mohli uvědomit, že už nemáme v rukách malé, bezmocné uzlíčky, které jsme před několika lety přinesli do kostela s prosbou o jejich křest. Nyní jsou to malé slečny a malí hoši, kteří sice s oporou rodičů, prarodičů, kamarádů, pana faráře, katechetek i celé farnosti, ale přesto sami, se po dobu několika měsíců připravovali na to, aby se s celou církví mohli sjednotit s Pánem Ježíšem. Je to velký dar nejen pro ně, ale i pro celou farnost. Všichni máme možnost se za tyto děti modlit, aby první svaté přijímání nezůstalo jenom krásnou a dojemnou vzpomínkou, ale aby bylo začátkem jejich cesty k Dobru, Pravdě a Lásce.

Iva Laštůvková

V mých očích jsi drahý/á a vzácný/á...“

Dne 18. 4. 2015 se ve Zlíně konala duchovní obnova pro ženy, která nesla název „V mých očích jsi drahá a vzácná“. Přednášela zde sr. ThLic. Veronika Barátová, která je od r. 1990 členkou Komunity Blahoslavenství. Věnuje se formaci členů komunity a vede duchovní obnovy a semináře.

Na tuto duchovní obnovu jsem se velice těšila a její samotný průběh mě natolik obohatil, že jsem se rozhodla s vámi o tuto událost podělit – předat vám pár důležitých rad, které bychom jako ženy, ale i muži měli mít na paměti.

Na začátku přednášky nám sr. Veronika povídala o člověku jako takovém, o vztahu mezi mužem a ženou, a také hovořila o naší vlastní identitě. Z tohoto bloku bych zmínila pojem člověk, který neznamená pouze muž, či poloviční muž nebo poloviční žena, ale kdykoli se v Bibli zmiňuje pojem člověk, myslí se plnohodnotný muž a plnohodnotná žena, tedy člověk = muž a žena. Bůh stvořil člověka jako sobě rovného, tedy muže jako sobě rovného a ženu jako sobě rovnou. Dále je nutné si uvědomit, že článek o stvoření ženy z mužova žebra, je pouze obrazný a nemá naznačovat ženu, která je podřízena muži, ale ženu, která stojí vedle muže jako rovnocenná, je jeho oporou, jeho partnerkou. A posledním bodem z tohoto bloku, který si musíme uvědomit je, že naše identita je nám dána Bohem samotným, ne mnou či někým druhým, ale Bohem, mým stvořitelem. Nikdo z nás nemá právo měnit svou identitu, a také nesmíme pošlapávat identitu ostatních. Všichni jsme Bohem milovaní, vyvolení a jedineční.

V druhé části povídání jsme se přenesly už k samotné ženě, tak jak ji Ježíš vnímal, vnímá a vnímat bude. Líbilo se mi, jak to sestra Veronika krásně vysvětlila pomocí příběhů z Bible: O

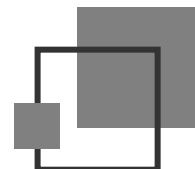
samařské ženě a Marii Magdaléně.

Každý z nás zná tyto dva příběhy, v tom prvním jde o situaci, kdy Ježíš žádá po samařské ženě, aby mu dala napít, on ji však nežádá o obyčejnou vodu, žádá ji o nalití jejích všech trápení, bolestí, urážek a ublížení na její identitě, vše to co nás bolí, kvůli čemu přišel k nám. Za to, že mu dala napít, jí nabízí to nejlepší, a tím je život věčný, tedy život ve věčné, nekonečné lásce a radosti. Vyzývá nás každého, abychom všechny své kříže dali do jeho rukou a nesli je s ním společnou cestou.

Náš život, to jsou vztahy, a ty nás formují, dělají nás buď šťastnými, nebo zraněnými, a Ježíš přišel tyto vztahy uzdravit a přišel nám ukázat nebe – vztahy, kde je pouze nekonečná láska, radost a pokoj, už žádné utrpení, bolest a nemoc.

Příběh o Marii Magdaléně nám dokládá, jak krásné je jít za Pánem, jak úžasné je mu důvěřovat a nebát se ho, není nikdo, kdo by nás měl na světě raději, než samotný Bůh. A Marie šla se svými hříchy, s plným batohem hříchů, za které ji všichni odsuzovali. Ona však měla důvěru a věděla, že Ježíš ji neodsoudí, přitom on jediný má právo někoho soudit. Klekla si a svým pláčem mu umývala nohy, avšak nebyla schopná se mu podívat do očí. Ale Ježíš nás zná, ví, co máme v srdci, a pozvedl její tvář k sobě a ona ve svém nitru mohla slyšet ta slova: „V mých očích jsi drahá a vzácná“ a víme, co následovalo, odpustil ji a udělal jí milost pokoje. Kéž každý z nás ve svém srdci slyší tato slova, a uvěří jim.

Třetí a poslední část přednášky byla o lásce o naději. Sestra upozornila, že láska jako slovo je nejpoužívanější a nejzdeformovanější. Láska je často zaměňována za jakýsi pouhý cit, prožitek a chvilkové pobláznění. Láska je celoživotní proces, který je ve vztazích,

láska je Bůh a Bůh, to je jediná a opravdová láska. Jeho přikázání lásky je milovat každého tak, jak on miluje nás. Je to nezištná a nesobecká láska, která miluje člověka takového jaký je. Milujeme opravdu také tak? Nebo se neustále snažíme někoho neustále vylepšovat a měnit jej podle našeho obrazu, a to nemluvě o lidech, kteří nám ublížili, jak těžké je odpustit, natož milovat absolutní láskou.

Můžeme si dát otázku, zda bychom těm, které máme rádi, přáli nebe, odpověď bude nejspíše ano. A pokud je v našem srdci kdokoliv i třeba z dávné minulosti, komu nebe nepřejeme, tak se máme modlit za to, abychom neumřeli dříve, než mu to nebe budeme přát z celého srdce. To je totiž smysl tohoto přikázání lásky. Navíc my nemáme vůbec žádné právo o někom říci, že do nebe – vztahů plné lásky a radosti, nepatří. My nikoho nemůžeme uvrhnout do stavu nehodného lásky a pokoje, a pokud takto činíme, asi v nás nebude něco v pořádku.

Laudato si'

Druhá encyklika papeže Františka

Neuplynulo ani devatenáct měsíců od vydání jedinečné encykliky papeže Františka *Evangelii gaudium* (Radost z evangelia) a Vatikán oznamuje dne 18. června 2015 vydání další encykliky, která může být „přelomovým textem“. Alespoň ji těmito slovy označuje vědec a kněz Marek Orko Vácha.

První encyklika, *Evangelii gaudium* je opravdovým povzbuzením pro předávání naší víry, daru, který jsme od Pána zdarma obdrželi, ostatním. Její pojetí a srozumitelný současný jazyk otevírají cestu pro myšlenky a podněty papeže Františka z knihoven a zaprášených archivů do skutečného života. Do každodenních setkávání i pro oslovování ostatních lidí ve společnosti.

Nevím jak vy, já sám jsem ale dost

A co nejvíce můžeme učinit? No přeci se vroucně modlit za nás samotné, abychom dokázali milovat Boží láskou a poté prosit za to, abychom se všichni potkali v nebi. Vždyť s Ježíšem máme naději a tu nám nemůže nikdo vzít, nikdo nás nepřipraví o naději, pokud si ji my sami neodpřeme.

Závěrem bych se ráda zmínila o knize, kterou napsala sr. Veronika Barátová, jmenuje se *Velká malá Terezie*, vydaná Karmelitánským nakladatelstvím, ve které se dočtete o tom, jak vnímala lásku sv. Terezie od Ježíška.

O komunitě Blahoslavenství se můžete dočíst na www.blahoslavenství.cz

Odnese si tedy milé Dámy a Páni, že Ježíš se k nám hříšníkům neustále sklání, jako matka k dítěti, pozvedá naše oči k sobě a do našeho srdce neustále vrývá: „V mých očích jsi drahý/á a vzácný/á“.

E. Z.

daleko k tomu, abych začal jen pouhý zlomek z exhortace *Evangelii gaudium* uvádět do svého života. A papež? Místo toho, aby respektoval, že mám už s jeho první encyklikou co dělat, mne usvědčuje z mé lenosti nebo neschopnosti a posílá další výzvu. Novou encykliku, *Laudato si'*, která je zaměřena na péči o prostředí, které jsme od Hospodina dostali svěreno. Encyklika, která se ve více než dvou stech odstavcích věnuje péči o životní prostředí i o člověka, je určena nejen katolíkům, ale i všem lidem na světě. Papež analyzuje současný alarmující stav životního prostředí a hledá hlubší kořeny aktuální situace i možná řešení. Ochrana životního prostředí je podle Františka neoddelitelná od péče o člověka a společnost.

„Pocit důvěrného spojení s ostatními bytostmi přírody nemůže být autentický, pokud člověk nemá v srdci zároveň něhu, slitování a starost o ostatní lidské bytosti“, píše papež.

Encyklika Laudato si' je prozatím

dostupná na internetových stránkách Vatikánu v sedmi světových jazycích. Čeština mezi nimi není. Na tu si musíme ještě počkat.

Mirek

Mistr Jan Hus

Znovu objeňované poselství

Letošní kulaté výročí 600 let od násilné smrti Mistra Jana Husa v Kostnici, je opravdu významnou příležitostí připomenout si dílo a odkaz českého katolického kněze, který v mnohém předběhl svoji dobu. Jsem rád, že doby, kdy Jan Hus rozdělával naši společnost na zneprátené tábory, je už minulostí.

Předchozí věta, uvědomuji si, je někde ještě spíše přáním, než skutečností. Přesto se nezdráhám ji napsat. Stíny krutého dvacátého století dopadají ještě do naší doby. Dílo, život a smrt Mistra Jana jsou v historii českého národa natolik nepřehlédnutelné, že se snadno stávají nástrojem ideologického rozdělování společnosti. Ať už nešťastně uchopeného národovectví, vyléváním „katolického dítěte současně s Rakouskouherskou vaničkou“ až po komunistickou ideologii, která měla vždy dobrý „čich“ na témata, která mohou rozdělovat.

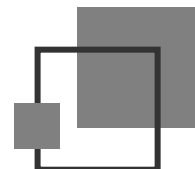
Dnes je tomu, Bohu díky, jinak. Husovo výročí je skvělou příležitostí si toto připomenout. Je také výbornou příležitostí zeptat se sám u sebe, jak to s tím Husem vlastně mám. Možná, že zjistím, že mám stále kdesi uloženo, že Hus byl kacíř a na hranici patřil. Možná, že naopak k Husovi vzhlížím v bezmezném obdivu a nejsem ochoten přijmout určité skutečnosti, které u něj

kritické byly. Dnes je již k dispozici dostatek pramenů pro to, abych si svoje poznatky doplnil a případně svůj postoj poupravil.

Jsem vděčný Janu Pavlu II., který brzy po pádu komunismu, v roce 1993, vyzval k vytvoření Komise pro zkoumání života a díla Mistra Jana Husa při České biskupské konferenci. Život a dílo Mistra Jana bylo důkladně přezkoumáno v historických souvislostech s úrovní dnešního poznání v rovinách teologických, společenských i filosofických. Výsledky práce této komise přispěly významnou měrou k rehabilitaci Jana Husa. Dnes již katolická církev netvrdí, že Hus byl kacíř, ani že byl heretikem v oblasti eucharistické nauky. Hus byl v zásadě katolickým teologem, který se příliš neodchyloval od dobových myšlenkových schémat. Jan Pavel II. poté v roce 1999 prohlásil, že lituje kruté smrti Jana Husa a uznal ho jako reformátora církve.

Pro zkoumavé čtenáře Petrklíče, kteří se nespokojí s málem, nabízím odkazy na jména některých odborníků, kteří se tématem Mistra Jana dlouhodobě zabývají: ThDr. Martin Chadima Th.D., Ctirad Václav Pospíšil a prof. PhDr. Jana Nechutová, CSc.

Mirek

Bohoslužby smíření

600. výročí Mistra Jana Husa.

Papež František přijal českou delegaci, která se v Římě zúčastnila bohoslužby smíření a odpuštění u příležitosti 600. výročí smrti Mistra Jana Husa.

„Osoba a činnost Jana Husa byla dlouho předmětem sváru mezi křesťany, dnes se stala pohnutkou k dialogu,“ uvedl papež František k české delegaci, která se v Římě zúčastnila bohoslužby smíření a odpuštění u příležitosti 600. výročí násilné smrti Mistra Jana Husa. Podle papeže je mnohé spory mezi církvemi třeba přehodnotit ve světle nového kontextu, ve kterém žijeme. Především je třeba mít na paměti, že církev spojuje jeden křest a jedno vyznání v Boha Otce, Syna a Ducha svatého.

Ve svém projevu zopakoval slova sv. Jana Pavla II., který vyjádřil „hlubokou lítost nad krutou smrtí, na kterou byl Jan Hus vydán“ a započítal českého kazatele mezi reformátory.

Jednota mezi církvemi je podle Františka potřebná také pro evangelizaci, neboť činí Kristovo poselství věrohodnějším. „Potřeba nové evangelizace tolika lidí, kteří se zdají lhostejnými k radostné zvěsti evangelia, dnes obzvlášť činí neodkladnou povinnost obnovit každou církevní strukturu, aby napomáhala kladné odezvě všech, jimž Ježíš nabízí své přátelství,“ uvedl.

Aby církve postupovaly na cestě

smíření a pokoje, je třeba neustále odpovídat na Kristovo volání k obrácení. Podle papeže je třeba se učit vnímat navzájem jeden druhého jako přátele a vnímat úmysly druhých v tom nejlepším možném světle. František také vyjádřil naději, že se přátelská pouta rozvinou i na rovině místních společenství a farností.

„S těmito pocity se duchovně připojuji ke kající bohoslužbě, kterou budete konat zde v Římě. Bůh, bohatý na milosrdenství, kéž nám udělí milost, abychom se všichni uznali hříšníky a abychom si uměli odpuštít jedni druhým. Ujišťuji vás o své modlitbě a prosím vás všechny, abyste se modlili za mě a za moji službu. Díky.“, uzavřel František svůj projev.

V sobotu 20. června 2015 se uskutečnila slavnostní bohoslužba smíření v 19 hodin v kostele Panny Marie před Týnem na pražském Staroměstském náměstí. I na jiných místech republiky se u příležitosti 600. výročí Mistra Jana Husa konají smířčí bohoslužby. Podle kardinála Miloslava Vlka nemá podobný krok v českých dějinách obdoby: „Církev tady dělájí beze sporu historický krok, který zřejmě nemá v našich dějinách obdoby a jehož dosah si myslím národ ani neuvědomuje.“

Převzato z tiskového střediska
ČBK: www.tisk.cirkev.cz

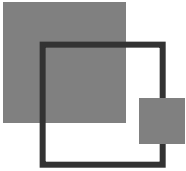
Mirek

Místo, na němž stojíš, je posvátná země

Marek Orko Vácha

Marek Vácha při psaní této knihy použil pro vyjádření své hlavní myšlenky, úcty ke stvoření, citát z knihy Exodus, kdy Bůh říká nám všem stejně jako Mojžíšovi

z hořícího keře: „Nepřibližuj se sem, zuj si z nohou sandály, neboť místo, na němž stojíš, je posvátná země.“ A řekl: „Jsem Bůh tvých otců, Bůh Abrahámův, Bůh

Izákův a Bůh Jakubův.“ A tu si Mojžíš zastřel tvář, neboť se bál pohlédnout na Boha. V tomto smyslu uvažuje nad tím, že veškeré Boží stvoření, ať je to třeba jen písek na mořském pobřeží, či pramen vody ve studánce, patří do kruhu úcty ke stvoření, nic stvořeného není mimo tento kruh. Všechno v sobě nese Božskou jiskru. Každá květina v sobě nese kousek Boží krásy.

Autor ve své knize uvažuje o etických otázkách v průběhu lidského života. Považuje studium etiky za důležité, neboť nás učí nejdůležitějšímu umění ze všech – umění správně žít. Nabízí čtenáři různé existující úhly pohledu, svůj názor čtenáři nevnucuje, ale hned v úvodu knihy nezastírá svoje pevné rozhodnutí pro život a úctu k člověku bez rozdílu věku či rasy. Je si vědom toho, že člověk není majitelem světa, ale spíše jeho podnájemníkem, a že je za vesmír, v němž žije, odpovědný.

Marek Vácha v knize předkládá čtenáři spektrum morálních dilemat dneška, které přinesl rozvoj lékařské vědy a genetiky. Jsou to známá témata jako

umělé oplodnění, využití kmenových buněk. Neopomenul ani pokusy člověka „zušlechtit“ lidskou rasu během druhé světové války a posledním velkým tématem je eutanázie.

Klade si současně se čtenářem otázku, jestli jsou etické zákony někde nad námi, nebo si je vymýšlíme, nebo jestli matka příroda může být učitelkou morálky? Odkud jsme jako lidstvo vyšli a kam směřujeme, čím je ovlivněno naše jednání? Všímá si podobnosti lidí a zvířat a poukazuje na svobodu člověka se rozhodnout, schopnost rozlišit dobro a zlo. A právě na základě tohoto faktu také lze uvažovat o etice jednání člověka. Otázkou umění žít se člověk zabývá od počátku. Zabývaly se jím různé filozofické směry i náboženství. Autor dává čtenáři nahlédnout na problematiku z toho širšího úhlu pohledu. Současně závěrem knihy přidává svůj pohled na svět jako biologa a katolického kněze, pro něhož je svět a život obrazem Boha v celém svém stvoření s celou svou plností.

Jana

Pozvánky

Kuřimská pouť k sv. Maří Magdaléně

19. 07. 2015

Slavnostní bohoslužba v 10:00, hlavním celebrantem bude Mons. ThLic. Václav Slouk. Na konci mše svaté bude litanie k sv. Maří Magdaléně a průvod kolem kostela. Zakončení průvodu bude v kostele se svátostným požehnáním farnosti a městu.

Večer bude koncert, kde vystoupí soubor zpívající spirituály.

Hody v Jinačovicích

25. - 26. 07. 2015

V sobotu 25. července 2015 se budou konat tradiční Mladé hody. Začnou v poledne na návsi předáním hodového práva, večer následuje zábava na sokolském hřišti. Den poté, t.j. 26. července, bude hodování pokračovat Dnem obce na sokolském hřišti. Slavnostní bohoslužba bude v neděli 26. 7. 2015 v 11:00, hlavním celebrantem bude P. Mgr. Adam Malczyński.

Překonat strach

Jak se radovat ze života ve světě plném hrozeb

Harold S. Kushner je rabínem židovské ovce v Massachusetts ve Spojených státech. Je obdarován schopností oslovovat lidská nitra v místech, která jsou pro každého důležitá a pro mnohé citlivá. Tento Boží dar používá v souladu se svým povoláním rabína k předávání Hospodinovy naděje ve svých mnohých přednáškách i knihách. Napsal již více než dvanáct knih. Do češtiny byly, pokud je mi známo, přeloženy, bohužel, zatím pouze dvě. O první z nich s titulem *Když se zlé věci stávají dobrým lidem*, jsem se na stránkách Petrklíče již zmiňoval. Tato Kushnerova kniha, která byla jako první přeložena do češtiny, zaznamenala veliký ohlas po celém světě. I u nás se dočkala již nejméně čtyř vydání.

Druhou do češtiny přeloženou knihou je kniha *Překonat strach*. Mottem této knihy je citát Marka Twaina, který také Kushner v úvodu knihy uvádí: „Odvaha není nemít strach, nýbrž strach zvládnout.“ Kushner ubezpečuje čtenáře, že mít strach samo o sobě není nic špatného či destruktivního. Strach k životu patří a od pradávna pomáhal člověku přežít. Strach je silným signálem ohrožení a dopomáhá nám brát vážně skutečně nebezpečné situace a reagovat na ně. Na druhou stranu máme často strach z velmi iracionálních myšlenek, které vyvolávají pouze naše představy, nikoliv reálná ohrožení. Je známou skutečností, že se člověk více bojí v čekárně u zubaře než v okamžiku, kdy už v zubařském křesle sedí. Přitom je v čekárně ohrožen méně než v onom křesle. Harold S. Kushner citlivě a s velkým pochopením otevírá různá témata, která nám lidem často nahánějí strach. Můžeme mít strach z terorismu, z přírodních katastrof, ze změny. Strach ze ztráty zaměstnání, z odmítnutí, ze

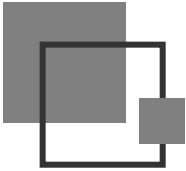
ztráty milované osoby. Máme strach ze stárnutí, ze smrti.

Jakkoliv není snadné iracionální téma strachu uchopit a popsat, autorovi se to poměrně dobře daří. Díky jeho citu pro lidskou duši, díky jeho bezpochyby dobrým psychologickým vědomostem a především díky jeho zakotvení v Hospodinu, v důvěře v Jeho geniální stvoření. A v důvěře, že On nás neopouští nikdy. V úvodní kapitole povyšuje výzvu „Nebojte se“ dokonce na jakési „Jedenácté přikázání.“ Ihned mi to připomnělo první slova sv. Jana Pavla II., která veřejně vyslovil po svém zvolení papežem: „Nebojte se.“

„Měli bychom se spolehnout na vědomí, že se v tomto světě v zásadě dá žít, i když se mohou stát zlé věci, a také se stávají, ale ne tak často, jak si myslíme. Měli bychom také vědět, že když čelíme našim obavám, nejsme na to sami.“

Přestože dle mého názoru kniha *Překonat strach* zůstává hodně pozadu za knihou *Když se zlé věci stávají dobrým lidem*, kterou jsem měl možnost číst dříve, mohu i toto Kushnerovo dílo vřele doporučit. Jsem si totiž jist, že se zde každý čtenář setká se situací, se kterou má on sám konkrétní zkušenost. Kniha může pomoci najít jiný pohled na situace, které nedokážeme vyřešit. Nikoli, že by nám vše vyřešila, ale proto, že nám připomene, že ačkoliv nemáme pod kontrolou danou situaci, můžeme významně ovlivnit to, jak tuto situaci vnímáme. A především: kde jinde bychom měli my, jako křesťané, pozvat Ježíše do našeho života, když ne v situaci, která nám nahání strach? Kde jinde Mu máme dát důvěru a prostor, aby nás On provedl „branou smrti?“

Mirek

Markétské hody v Moravských Knínicích

Srdečně Vás zveme na tradiční krojované Markétské hody.

V průběhu víkendu se můžete těšit na:

Pátek 17. července 2015

15:00 stavění hodové máje u místní sokolovny

Sobota 18. července 2015

12:00 žádání rodičů stárek na dědině s koňmi

15:00 předání hodového práva starostou obce na obecním úřadě, zvaní na hody

20:00 hodová zábava v místní sokolovně, (v případě příznivého počasí pod širým nebem v prostoru mezi sokolovnou a kurty) - Moravská beseda

hrají: DH Ištiváci ze Šardic a CM Mládí z Čejče

Neděle 19. července 2015

11:00 hodová mše svatá v kostele sv. Markéty. Hlavním celebrantem bude P. Mgr. Karel Doležel, SDB.

14:00 průvod dědinou od sokolovny, sólo u starosty

15:00 program na návsi - Česká beseda, verbuňk, karičky

16:30 vystoupení krojovaných dětí a vdaných žen v sokolovně

18:30 večeře

20:00 hodová zábava v místní sokolovně

hraje DH Lácaranka z Kobylí

1. Stárkovský pár František Srnec a Terka Hanáková
2. Honza Lidmila a Jana Helanová
3. Vít Zeman a Monča Srncová

Pořádají: obec Moravské Knínice, Kyničan o. s. a kníničtí stárci.

Občerstvení zajištěno.

Vstup pouze ve společenském oblečení.

Přijďte s námi prožít víkend plný hudby, tance, zábavy a hlavně folklóru.

Těšíme se na všechny, domácí i přespolní!